Christus Rex

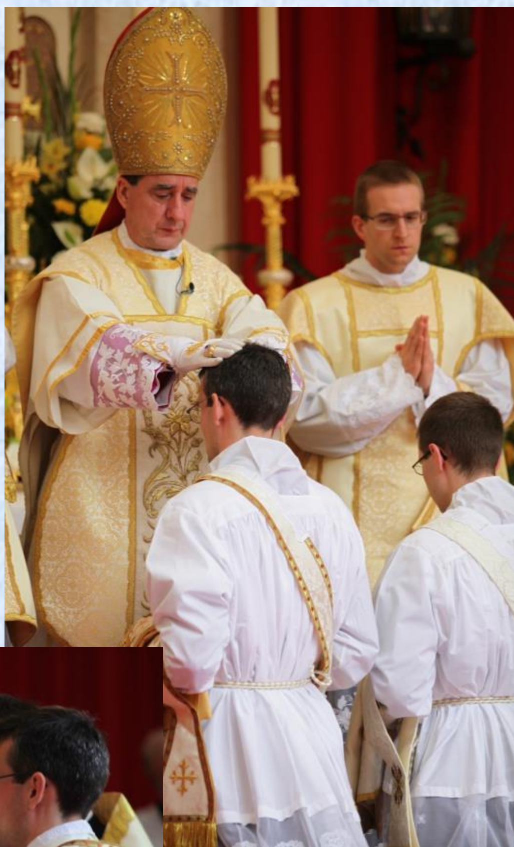

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 6 – rujan / listopad 2015.

Svećeničko ređenje u Zaitzkofenu, 27. lipnja 2015.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1
10370 Dugo Selo
christusrexhrvatska@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

Predgovor

Dragi vjernici,

nakon plodonosnog jednotjednog posjeta p. Schmidbergera Hrvatskoj početkom srpnja, iščekujemo još jedan važan korak u pripravi za utemeljenja jedne kuće u vašoj domovini: biskup Fellay, generalni poglavar Svećeničkog bratstva sv. Pija X., posjetit će Hrvatsku od 1. do 3. listopada da bi se na licu mjesta upoznao s prilikama u vašoj domovini i da bi vas, dragi prijatelji, ojačao u katoličkoj vjeri.

Dođite u velikom broju na njegovu svetu Misu u Zagrebu, 2. listopada u 17.30 h, da bi ovaj posjet postao blagoslovom za duše i jedna velika pomoć da Hrvatska ostane katolička. Kao pripravu za to, pročitajte tekstove sadržane u ovom 6. broju našeg glasila i zazivajte odsada svakodnevno Duha Svetoga, da bi po ovom posjetu prosvijetlio duhove, zapalio srca i posvetio duše.

Svećeničkim blagoslovom s Vama duhovno povezan,

P. Stefan Frey

p. Stefan Frey

Poglavar Distrikta

Intervju s mons. Bernardom Fellayom

objavljen u časopisu *Present* 27. lipnja 2015.

Pitanje: U jednom razgovoru za časopis „Fideliter“ iz godine 2001. spominjete „razvoj duboke naklonosti mladoga klera prema Bratstvu“. Je li se ovaj razvoj pojačao, osobito od motuproprija iz 2007.?

Msgr. Fellay: Bez ikakve sumnje! Ovaj razvoj je s motuproprijem dobio nov zamah. Uostalom, treba spomenuti zanimanje Benedikta XVI. za cjelokupnu liturgiju općenito. Doista je bila njegova želja da svećenicima i vjernicima učini dostupnom cijelu tradicionalnu liturgiju, ne samo Misu; to se doduše zbog mnogovrsnih otpora nije moglo ostvariti. No mladež se u njoj pronalazi, osobito jer je ova liturgija izvan vremena. Crkva živi u vječnosti. A isto tako liturgija, stoga je ona uvijek mlada. Ona je posve blizu Bogu i stoga ne pripada vremenu. Tako da nije začuđujuće da krsna milost dovodi do toga da ova harmonija zazvuči, čak u dušama koje je nikada nisu upoznale. Uostalom, osobito je dirljiva reakcija mladih svećenika koji otkriju ovu liturgiju: oni imaju dojam da im se skrivalo jedno blago.

Pitanje: Argentinska država je službeno priznala Bratstvo katoličkim, uz podršku kardinala Bergoglija koji je potom postao papa Franjo. Ima li to samo administrativno značenje ili to znači nešto više?

Msgr. Fellay: To ponajprije ima samo pravne posljedice i ništa ne govori o stanju općih odnosa Bratstva s, pojednostavljeno rečeno, službenom Crkvom. Druga posljedica može se zbilja teško procijeniti. Nema sumnje da je papa Franjo kao kardinal Bergoglio bio

obećao da će pomoći Bratstvu dobiti priznanje našega bratstva od argentinske države da je katoličko i on je održao svoje obećanje. To nas mora dovesti do zaključka da nas itekako drži katolicima.

Pitanje: U ovome misaonom okružju Vatikan Vas je imenovao prvostupanjskim sucem u postupku protiv jednog svećenika Bratstva. Zar se u tome ne može vidjeti znak naklonosti?

Msgr. Fellay: To nije ništa novo, nego postoji već deset godina. Riječ je zbilja o znaku naklonosti i zdravog ljudskog razuma. U Rimskoj Crkvi to vrijedi tijekom cijele povijesti: njezin realizam je kadar nadići kanonske, pravne probleme da pronađe rješenja za vrlo stvarne probleme.

Pitanje: U Vašem „Pismu prijateljima i dobročiniteljima“ govorite o proturječnim porukama koje dolaze iz Rima. Što pod time mislite?

Msgr. Fellay: Mislim na načine kojima se ophodilo prema jednoj družbi – ili ju se je zlostavljalo – koja se nalazi na putu k Tradiciji: Franjevci Bezgrješne. Ili također na to kako se sad jedna, sad druga rimska instanca prema nama odnosi na različite načine: Kongregacija za redovnike nas primjerice još uvijek promatra raskolnicima (2011. godine je izopćila jednog svećenika koji nam se priključio), dok to kod drugih kongregacija i kod samog Pape, kako smo već kazali, nije slučaj.

Pitanje: „Pesimistični“, „zatvoreni prema drugima“, „oni misle da će se spasiti samo vjernici Bratstva“: ponekad se tako o vama govori. Što na to odgovarate? Što je za Vas misionarski duh?

Msgr. Fellay: U svemu tome ja se ne prepoznajem. Zacijelo je nužna čvrstoća u nauku jer o vjeri se ne može pregovarati. Vjera je jedna cjelina koju daruje dragi Bog i nitko nema pravo praviti odabir među objavljenim istinama. To danas ne prolazi dobro kad se spomenu ovi zahtjevi što je manje ili više uvijek slučaj. Izraz „vjerska borba“ dio je crkvene povijesti. Misionar mora ovaj glas vjere svakako učiniti čujnim prema vani, a istodobno mora jačati one koji ovu vjeru već imaju. Svjetlo baklje osvjetljuje svijet, svjetlo vjere zrači toplinu. Vjeru mora nositi ljubav: tako promatram jednog misionara.

Pitanje: Prije nekoliko tjedana bogoslovije Bratstva sv. Pija X. primile su vatikanske izaslanike, kardinala Waltera Brandmüllera i biskupa Athanasiusa Schneidera.

Ovi posjeti su javna veza sa „službenom Crkvom“. Zar ova veza nije životno važna?

Msgr. Fellay: Veza s Crkvom je životno važna. Oblici pod kojim se događa mogu se mijenjati. Odabir nadnevaka i mjestā ovih posjeta prepušteni su meni, Vatikan je predložio imena. Ja sam odabrao bogoslovije; to mi se činilo s obzirom na biskupe najsnažnijim i najreprezentativnijim.

Pitanje: Kakve su bile reakcije ovih biskupa „na licu mjesta“?

Msgr. Fellay: Pokazali su se vrlo zadovoljni. „Vi ste posve normalni ljudi“, rekli su nam…a to također pokazuje kakav glas o nama postoji! Čestitali su nam na kvaliteti naših bogoslovija. Nedvojbeno su iz ovog prvog prisnijeg kontakta izvukli zaključak da smo mi djelo Crkve.

Pitanje: Imate li kontakt s biskupima koji Vas potiho podržavaju?

Msgr. Fellay: Dakako. Kad danas vidimo da nam se svećenici približavaju, onda se iz toga lako može zaključiti da je i na višoj razini svakako ista situacija…

Pitanje: U već spomenutom razgovoru iz 2001. godine izjavili ste: „Ako postoji jedna prilika, samo jedna jedina prilika da kontakti s Rimom unesu malo više Tradicije u Crkvu, onda mislim da mi moramo iskoristiti tu prigodu.“ Je li to i danas Vaše usmjerenje?

Msgr. Fellay: To ostaje naše usmjerenje, i onda kada se može reći da nije lako, osobito zbog otvorenih nesuglasica unutar samog Vatikana. Ovi odnosi su osjetljivi i krhki, ali ovo stajalište vrijedi i dalje i potvrđuju ga činjenice. Posrijedi je samozatajni rad usred vrlo jakih otpora. Neki rade u ovom smjeru, a drugi u protivnom smjeru.

Pitanje: Zar uloga Bratstva kao protuteže unutar Crkve nije značajna?

Msgr. Fellay: Ova uloga nije nova, nadbiskup Lefebvre je s njom otpočeo, a mi je nastavljamo. Ako promotrimo uzrujanost modernista s obzirom na korake Benedikta XVI., onda se to jasno vidi.

Pitanje: Gdje stoji Bratstvo danas? Što su njegove jače strane, što su njegove slabosti?

Msgr. Fellay: Gledam na budućnost Bratstva s velikom opuštenošću. Djelo je posvećeno Presvetom Srcu Isusovu i Bezgrješnom Srcu Marijinu, glavno je

da ostanemo vjerni njihovoj volji. Crkva je Crkva Kristova, on ostaje njezina glava i ne će dopustiti njezino uništenje.

Slabosti Svećeničkog bratstva sv. Pija X.? Opasnost odvajanja, ona je ozbiljna. Uzmimo kao primjer ovu karikaturu Tradicije koja se naziva „Otpor“: riječ je o jednom nekatoličkom duhu, jednom gotovo sektaškom duhu koji mi ne želimo, o pokretu koji se vraća na sebe, s ljudima koji misle da su jedino oni dobri, jedini pravednici na zemlji: to nije katolički.

Posrijedi je objektivna, ali i relativna opasnost. Najveći dio Bratstva je zdrav i ne želi upasti u takve opsjene. Tako nas se potiče da se oslanjamo na nadnaravna sredstva. Ono što dragi Bog od nas želi, to će nam on pokazati, on će govoriti kroz danosti, kroz okolnosti.

Jače strane? Življena vjernost koja donosi plodove i pokazuje današnjem svijetu da je katolički život sa svim što od nas zahtijeva moguć. Ali – druga slaba točka – mi smo ljudi ovoga vremena i bilo bi iluzorno kad bismo se ponašali kao da smo imuni na utjecaje modernog svijeta. Točnije rečeno, mora se izbjegavati opasnost karikature, onog pretjerivanja koje Crkvu ovdje dolje želi bez nabora i mrlja: to nije ono što nam je dragi Bog obećao ovdje na zemlji. To nije ono što „sveta Crkva“ znači, nego to želi reći da je Crkva kadra posvećivati sredstvima koja joj je Gospodin dao: po sakramentima, vjeri, stezi, vjerskom životu, molitvenom životu.

Pitanje: Što mislite o prijedlogu kardinala Saraha da se tradicionalni obred Prikazanja uvede u novu Misu?

Msgr. Fellay: Ova zamisao nije nova, ona kruži po Rimu već sigurno deset godina. Sretan sam da ju se opet prihvatilo. Neki kritiziraju ovaj korak i kažu da bi se tako sveto izmiješalo s profanim. Naprotiv, u smislu ozdravljenja Crkve mislim da bi to predstavljalo veliki napredak jer je Prikazanje sažetak katoličkih načela Mise, pomirbene Žrtve koja se prinosi Presvetom Trojstvu, koju svećenik u prisutnosti i pratnji vjernika upravlja Bogu kao naknadu za grijehe. A to bi postupno vjernike vodilo k tradicionalnoj Misi koju su izgubili.

Pitanje: Preuzvišeni, kako biste završili?

Msgr. Fellay: Po mojem mišljenju, mi smo u predvečerju ozbiljnih događanja, a da ih točno ne

možemo definirati. Pozivam na molitvu i želim završiti s pogledom na dragog Boga što nam naime dopušta uvijek sačuvati nadu.

(Intervju vodila Anne Le Pappe prigodom posvete zvona u školi *St. Michel de La Martinerie* u Châteaurouxu)

Što čini kralj koji je napadnut u svome kraljevstvu?

Propovijed preuzvišenog biskupa de Galarrete u Zaitzkofenu prigodom svećeničkog i đakonskog ređenja 27. lipnja 2015.

Preuzvišeni, draga subraćo, dragi ređenici, dragi vjernici,

kako kaže sv. Toma Akvinski, cilj sakramenta sv. Reda jest Euharistija. Sakrament sv. Reda je bitno usmjeren prema Euharistiji koju sveti Dionizije naziva sakramentom sakramenata. I onako kako mora biti posvećen Hram, dakle zgrada crkve, sveto posuđe i ruho, tako mora biti posvećen i služitelj Euharistije. Upravo je to Ordo, sakrament sv. Reda koji naime svećenika bitno posvećuje za Euharistiju. Tako i razlikovanje razli-

čitih stupnjeva svetog Reda nastaje po svom odnosu prema Euharistiji, bilo to za posvećenje tijekom same svete Mise, bilo za različite službe koje stoje u povezanosti s ovim sakramentom. U prvom je slučaju to svećenik, svećenstvo. Zbog ovog razloga ređeniku se tijekom svečanog obreda predaje kalež i plitica s hostijom. Tako dobiva ovlast posvećivati ih i služiti Misu. A onda su tu i druge službe koje svećeniku pripomažu kod slavljenja sakramenta Euharistije: na prvom mjestu đakon, đakonat: đakon je svećenikov suradnik, osobito kod slavljenja svečane ili pontifikalne Mise kao i kod podjele sakramenta. Svećeništvo je posve usmjereno prema Eurarističji kao žrtvi i sakramentu.

Doctor Communis, sveti Toma Akvinski, spominje tri razloga za ustanovljenje presvete Euharistije kao sakramenta. Ponajprije kako bismo održali živim spomen na našega Gospodina Isusa Krista, na Njega, Njegovo djelo otkupljenja i Njegovu ljubav. Drugo, Presveti oltarski sakrament, dakle sama sveta Misna Žrtva i treće, Euharistija je hrana i hrani čovjeka. A sveti Toma tumači dalje da su ova tri razloga lijekovi; zbog ova tri razloga Euharistija je lijek protiv tri glavna čovjekova zla, a to je naime zaborav Boga, da čovjek ne otpadne od Boga. Stoga ju je Gospodin ustanovio također i kao spomen na njega samoga. Drugo, imamo obvezu činiti zadovoljštinu za svoje grijehe pred Bogom i zbog tog razloga ostavio nam je svetu Misnu Žrtvu kako bismo ispunili dužnost i oslobodili se od krivnje. I treće, presveta Euharistija upravljena je protiv propadanja, smrti kao posljedice istočnog grijeha. Ona je dakle lijek protiv požude, protiv duhovne, ali i tjelesne smrti.

Ako polazimo od onoga što kaže sveti Toma, možemo navesti nekoliko promišljanja: ova tri dobra Euharistije su sažeta u svetoj Misnoj Žrtvi, u Oltarskom sakramentu. Ona su u njemu sadržana. Održavamo spomen Isusa Krista i u celebraciji se događa sveta Pretvorba kruha i vina u Tijelo i Krv, čovještvo i božanstvo našega Gospodina Isusa Krista. I sam Isus je prisutan u Hostiji kao žrtveni prinos. Ova euharistijska prisutnost posljedica je celebracije svete Misne Žrtve i čak se mora reći da se Gospodin u Hostiji prikazuje kao Žrtva, kao žrtveni dar, jer upravo je to posljedica svete Misne Žrtve. Naše drugo promišljanje jest da ova tri vidika posve definiraju svećenikov poziv i dužnosti. Ponajprije valja održati živim spomen na našega gospodina Isusa Krista u

današnjem svijetu, tj. svećenik mora poučavati ljude o životu i stvarnosti Isusa Krista u ovom svijetu, on mora proširivati Njegov nauk, naviještati Njegovu vjeru. Svećenik mora dakle biti učitelj u ovome svijetu, učitelj koji u pojedinim dušama i u društvima održava živim uspomenu na Gospodina. Nadalje je svećenik onaj koji prinosi Žrtvu: on vrši bogoštovlje, on služi svetu Misu radi vlastitog posvećenja, radi posvećenja Crkve i duša. A u svetoj Misi Bogu prinosi zahvalu, a ona je najmoćnija molitva, najsnažnija prošnja koja može postojati. Ona prinosi Bogu zadovoljštinu kako bi ga, tako reći, udobrovoljila i iz nje teku milosti za duše. U svetoj Misi leži skrivena cijela Kristova moć. I na koncu, svećenik mora voditi duše Kristu i posvećivati ih; mora ih poučavati zapovijedi, posredovati Kristov život njihovim dušama kako bi se mogli sjediniti s Isusom Kristom. I treće promišljanje: u svećeništvu i u svetoj Misi imamo sredstvo za obnovu prave vjere u ovome svijetu, u dušama, u ustanovama, u društvu. Francuski kardinal Pie s pravom je kazao: dogma je obrazloženje, "zašto" morala, a bogoštovlje je ono što je zajedničko dogmi i moralu. Drugim riječima: istinski temelj katoličkog morala jest katolička dogma. A ova dogma, ovaj moral bitno se utiskuju u pojedine duše i društva preko bogoštovlja, upravo preko svete Misne Žrtve. Upravo nas je to poučavao naš dragi i poštovani utemeljitelj, nadbiskup Lefebvre. Misa je naš Credo, naš živi katekizam. Istodobno je ona najmoćnija ispovijest naše katoličke vjere. Ona je trenutak u kojemu prinosimo zadovoljštinu za naše grijehe, ona je izvor istinske katoličke duhovnosti, duhovnosti Krista raspetoga. I sukladno tome posve je sigurno da će obnova prave vjere, katoličke vjere, doći samo iz ponovne uspostave dogme kao i morala i bogoštovlja koje vrši svećenik.

Ova promišljanja nam dopuštaju razumjeti dubinu krize vjere i Crkve. Upravo se napadaju ova tri spomenuta stupa: najprije cjelovitost, čistoća nauka vjere uvođenjem lažnih načela liberalizma i modernizma, to stoji na početku, to je uzrok i u koncilskim i u pokoncilskim učenjima. Najprije je zahvaćena vjera: nova teologija, novo Učiteljstvo, novi katekizam, nova Biblija. A onda su se uhvatili drugog stupa katoličke vjere: pravog kulta, bogoštovlja. Uvedena je liturgijska reforma, reforma sakramenata, osobito svete Mise s Novim obredom Mise i ona je tako pretvorena u ekumenski kult. On se prilagođava protestantizmu, prouzročuje izjednačavanje i na kriv

način uvodi demokratsko načelo u Crkvu. Nova je Misa posve upravljena prema čovjeku, ona je humanistički kult. I treći stup, to je moral, ćudoredni nauk, napadnut u svojim načelima kao i u konkretnoj situaciji sa situacijskom etikom, stupnjevitim moralom, teologijom elemenata istine. I tako je uvedena revolucija u Crkvu, a po volji nekih, Bogu hvala ne svih, ali ipak nekih, ne treba samo posve preobraziti evanđeoski, dakle nadnaravni moral koji se temelji na Evanđelju, nego čak i naravni moral. Postoji samo jedan lijek protiv ove revolucije u Crkvi, protiv krize: to je sveta Misa.

U Drugoj poslanici Solunjanima sveti apostol Pavao govori o posljednjim vremenima jer su Solunjani bili u nesigurnosti, bili su zbunjeni jer su vjerovali da neposredno predstoji Kristov dolazak. Tada ih poučava sveti Pavao i podsjeća ih na to da najprije mora doći do općeg otpadništva od vjere, do apostazije (s članom: do tog otpadništva, otpadništva kao takvoga, otpadništva par excellence) i da onda dolazi čovjek grijeha, čovjek zla, a to je Antikrist. I on crta sliku Antikrista i duha tog otpadništva, ovog otajstva bezakonja kako se ono naziva. Najprije će se Antikrist okrenuti protiv svakog kulta, a dakako posve osobito protiv pravog kulta. I on će uspostaviti kult sebi kao da je on sam Bog. To nadilazi humanistički kult, ovaj kult koji je sve više i više upravljen na čovjeka kao središte i onda jednoga dana na samog Antikrista koji će se predstavljati kao savršena inkarnacija, savršeno utjelovljenje čovjeka. Nadalje sveti Pavao pojašnjava da će Antikrist imati demonsku moć zavođenja na svako zlo i na svaki grijeh. I treće, on ima zastrašujuću moć zavođenja na zabludu, moć prijevare, laži. A sveti Pavao pojašnjava da oni koji propadaju, slijede Antikrista, njegov duh i ovo otpadništvo na taj način sve to pripravlja – to su upravo oni koji nisu imali ljubav prema istini: oni koji nikada nisu imali vjeru u istinu i koji su prihvaćali zlo. Protivno tomu podsjeća Solunjane da je Bog kršćane odabrao za posvećenje u Duhu i za vjeru u istinu. To su riječi samoga svetog Pavla. I on zaključuje riječima: "Čvrsti stojte i – tenete traditiones – držite se predaja u kojima ste poučeni bilo našom riječju, bilo pismom". Duh dakle koji moramo suprotstaviti ovome otajstvu bezakonja, ovom otpadništvu koje se razvija pred našim očima i koje pred našim očima posve očito sve više raste, ovaj duh koji svemu tomu valja suprotstaviti, to je ponajprije prihvaćanje istine, prave vjere, ljubavi prema vjeri. Nije

dostatno samo prihvatiti vjeru: moramo i voljeti ovu vjeru, moramo je ispovijedati. Mi trebamo i svetost duha, Duha Svetoga koji se opire zlu.

Grčka riječ za zlo koju sveti Pavao porabi znači: onaj koji se protivi zakonu Božjemu. Zlo, to je dakle nepravda, to je neprijateljstvo prema Božjem zakonu, prema zakonu Isusa Krista koji nam je objavljen i koji je dio naravi. I stoga se onaj koji predstavlja ovo neprijateljstvo naziva Antikristom. A na drugoj strani je potrebna upravo ova svetost i mi moramo biti čvrsti i sačuvati predaje.

Draga braćo, dragi ređenici: upravo je to naša borba, to je naša dužnost, to je naše zalaganje. A tko ne želi prihvatiti ovo cijelo zalaganje, on sada nije dostojan katoličkog svećeništva.

Kada je sveta Terezija od Isusa, dakle velika Terezija Avilska, vidjela u 16. stoljeću kako se širilo Lutherovo krivovjerje, kako je Crkva bila duboko ranjena i kako je kršćanstvo išlo u propast, rekla je svojim sestrama: što čini kralj kojega napadnu u njegovu kraljevstvu, protiv kojega se bore i koji je možda već potučen u dijelovima svoga kraljevstva? On tada okuplja svoje najbolje vojnike, svoje najvjernije prijatelje i on se s njima povlači u utvrđen grad kako bi bio u sigurnosti. Odande izlaze kako bi vodili bitke i kako

bi dobili neke bitke ili čak cijeli rat. Kako ih sada ne bi pobijedili u takvoj situaciji, kaže sveta Terezija, nužno je da prijatelji, vojnici, kraljeve odane osobe nisu samo dobri, nego da su izvrsni! I da među njima nema kukavica i izdajnika!

Primjena na današnje vrijeme je jednostavna: pred našim očima to biva stvarnošću o čemu sveta Terezija govori. Protiv Krista, Kralja vodi se borba u njegovom vlastitom kraljevstvu. A mi se moramo povući s Njim, moramo biti hrabri, moramo biti vjerni, moramo biti Gospodinovi najbolji prijatelji, najbolji Kristovi vojnici. Ovaj grad, ovaj sveti grad, ovaj utvrđeni grad je Bezgrješno Srce Marijino, a mi ulazimo u ovaj grad po istinskoj pobožnosti Mariji kako je ona to naučavala poglavito u Fatimi. Mora nam zbilja biti jasno da je sama Djevica Marija onaj izvanredni lijek, onaj veliki lijek koji nam Bog zbog toga poklanja kako bismo tu pronašli svoje utočište, kako bismo bili zaštićeni, kako bismo imali zaštitu u njezinu srcu, kako bismo ondje pronašli našega Gospodina Isusa Krista. Da, u njoj, u njezinu srcu pronalazimo istinu i život i snagu i milost i slavu jer ondje pronalazimo našega Gospodina Isusa Krista i ondje pronalazimo vjernost i hrabrost i čvrstoću i ljubav i čistoću koju trebamo kako bismo opstali u ovoj borbi koju bijemo za Boga, za Isusa Krista, za spasenje duša, za svetu Crkvu. I također za pobjedu Bezgrješnog Srca Marijina – ipsa conteret – one koja će zgaziti sve Kristove neprijatelje: "Na kraju će moje Bezgrješno Srce pobijediti." U njezinu srcu, dakle, pronalazimo sva ova obećanja i ovu sigurnost u pobjedu.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Službeno priopćenje Generalne kuće FSSPX-a o pismu pape Franje povodom Svete godine

Svećeničko bratstvo sv. Pija X. saznalo je iz tiska o uredbama koje je donio papa Franjo povodom nadolazeće Svete godine. U posljednjem odlomku pisma upućenog 1. rujna 2015. nadbiskupu Rinu Fisichelli, predsjedniku Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije, Sveti Otac piše: ,,određujem, svojom osobnom odlukom, da u međuvremenu oni koji tijekom Svete godine milosrđa pristupe sakramentu Pokore kod svećenika Bratstva sv. Pija X. valjano i dopušteno primaju odrješenje od svojih grijeha".

Svećeničko bratstvo sv. Pija X. izražava zahvalnost Rimskom Prvosvećeniku za ovaj očinski čin. U podjeljivanju sakramenta Pokore uvijek smo se oslanjali sa svom sigurnošću na izvanrednu vlast upravljanja providenu općim uredbama Zakonika kanonskog prava.

Prigodom Svete godine papa Franjo želi da svi vjernici koji se žele ispovijediti kod svećenika Svećeničkog bratstva sv. Pija X., mogu to učiniti bez ikakve bojazni. Tijekom ove godine obraćenja, svećenicima Svećeničkog bratstva sv. Pija X. bit će na srcu vršenje vlastite službe u ispovjedaonici s obnovljenom velikodušnošću, slijedeći primjer neumorne predanosti koji je sveti Župnik Arški dao svim svećenicima.

U Menzingenu, 1. rujna 2015.

Biskup Athanasius Schneider brani FSSPX

Biskup Athanasius Schneider: "Ne postoje bitni razlozi da se kleru i vjernicima Svećeničkog bratstva svetog Pija X. ne da službeno kanonsko priznanje".

"Naši prijatelji s Adelante de la Fe, Rorate Caeli na španjolskome, intervjurali su preuzvišenog biskupa Athanasiusa Schneidera o mnogim temama. Iz cijeloga intervjua koji se isplati pročitati, njegova opažanja o Svećeničkom bratstvu sv. Pija X. (FSSPX) zavrjeđuju da se njima pomnije pozabavimo. Ova su opažanja nastala nakon dva posjeta bogoslovijama FSSPX-a koje je biskup Schneider obavio po nalogu Svete Stolice."

Adelante de la Fe: Preuzvišeni, nedavno ste posjetili Bratstvo (bogosloviju) u Sjedinjenim Američkim Državama i u Francuskoj. Mi znamo da je to bio "diskretan" susret, no možete li nam dati ocjenu onoga što ste vidjeli i o čemu ste s njima razgovarali? Koja očekivanja imate glede pomirbe u budućnosti i što je glavna smetnja za takvu pomirbu?

Biskup Schneider: Sveta Stolica me zamolila da posjetim obje [bogoslovije] FSSPX-a kako bismo mogli održati raspravu o određenim teološkim temama s jednom skupinom teologa Svećeničkog bratstva sv. Pija X. i s preuzvišenim biskupom Fellayom. Za mene ova činjenica pokazuje da za Svetu Stolicu FSSPX nije crkvena stvarnost koju valja

zanemariti i da je valja ozbiljno shvatiti. Stekao sam dobar dojam tijekom mojih posjeta. Mogao sam u objema [bogoslovijama] konstatirati dobro teološko, duhovno i ljudsko ozračje. "Cum ecclesia sentire" Bratstva sv. Pija X. očitovalo se jasno po činjenici da su me primili kao izaslanika Svete Stolice i da su se prema meni odnosili s iskrenim poštovanjem i srdačnošću. Osim toga, bio sam sretan da sam u objema bogoslovijama u ulaznom dijelu vidio fotografije pape Franje, vladajućega pape. U sakristijama su se nalazile ploče s imenom pape Franje i mjesnog biskupa. Bio sam ganut dok sam tijekom svečanog izlaganja Presvetog Oltarskog Sakramenta sudjelovao u pjevanju tradicionalnog korala za Papu ("Oremus pro Pontifice nostro Francisco...").

Koliko ja znam, ne postoje bitni razlozi da se kleru i vjernicima Svećeničkog bratstva svetog Pija X. ne da službeno kanonsko priznanje. Sada ih valja prihvatiti onakvima kakvi jesu. I zbilja, to je i bio službeni zahtjev nadbiskupa Lefebvrea Svetoj Stolici: "Prihvatite nas onakvima kakvi jesmo."

Mislim da od pitanja Drugog vatikanskog sabora ne bi trebalo činiti "conditio sine qua non" jer je posrijedi bilo okupljanje s poglavito pastoralnim ciljevima i obilježjima. Jedan dio koncilskih izjava odražava samo svoje vrijeme i posjeduje samo privremenu vrijednost kako to i imaju stegovni i pastoralni dokumenti. Ako gledamo na Crkvu u dvijetisućljetnoj perspektivi, možemo ustvrditi da na objema stranama (na strani Svete Stolice i Bratstva sv. Pija X.) postoji prenaglašavanje i precjenjivanje pastoralne stvarnosti koju predstavlja Drugi vatikanski sabor.

Ako FSSPX ima vjeru, ako ima bogoslužje i vodi moralan život kako se zahtijeva i kako to vrhovno Učiteljstvo priznaje i kako ga se tijekom stoljeća općenito u Crkvi pridržavalo, i ako FSSPX priznaje zakonitost Pape i dijecezanskih biskupa i za njih se javno moli i ako također priznaje valjanost sakramenata prema Editio Typica novih liturgijskih knjiga, to bi trebalo biti dostatno za kanonsko priznanje Bratstva sv. Pija X. od Svete Stolice. U protivnome će često opetovana pastoralna i ekumenska otvorenost u Crkvi naših dana očito izgubiti svoju vjerodostojnost i povijest će jednog dana crkvenim vlastima naših dana predbacivati da nisu znali 'ne nametati nikakva tereta osim onoga što je potrebno' (usp. Dj 15,28) što stoji u suprotnosti s pastoralnim postupanjem apostola.

Izvor: www.fsspx.de

Što je krivo u karizmatskom pokretu?

p. Matthias Gaudron

Prema svjedočanstvu Djela apostolskih i poslanica svetog Pavla, Duh je Sveti u prvim desetljećima kršćanstva često na vidljiv način silazio nad vjernike i mnogima je davao izvanredne darove kao govor u jezicima (jedna vrsta ekstatične molitve), dar liječenja bolesnih, ili također darove koji su bili nužni za vođenje zajednica. Time se trebalo poticati brzo širenje kršćanstva jer su još nevjerni židovi i pogani po tome lako mogli prepoznati božansko podrijetlo kršćanske vjere. To također objašnjava činjenicu da su apostoli jednu zajednicu napuštali već nekoliko tjedana po njezinu utemeljenju i kako su joj mogli pisati tako teška pisma. Duh Sveti je očito u određenom smislu sam preuzeo vođenje zajednica dajući po karizmama pojedinim kršćanima što je bilo nužno za dobro zajednice.

Međutim, vrlo skoro su ovi darovi opet nestali ili su još samo rijetko darivani. Već u 2. stoljeću poslije Krista ne čujemo ništa više o njima. Sveti Grgur Veliki o tome kaže: „U početku Crkve oni su [karizmatski darovi] bili nužni. Kako bi naime mnoštvo vjernika raslo u vjeri, moralo ga se hraniti čudesima. Jer i

mi, kad sadimo grmlje, zalijevamo ga toliko dugo vodom dok ne vidimo da je već pustilo korijenje u zemlji. A kada je jednom izgradilo korijenje, popuštamo s navodnjavanjem“ (Hom. 29 in Evang.; PL 76, 1215).

Čudesa i izvanredni fenomeni u određenoj su mjeri nužni da vjera može počivati na razumskom temelju. Tako je sam Krist činio čuda i upućivao na njih: „Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni. Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte“ (Iv 14,11). Ali bjesomučna trka za čudima i ukazanjima Bogu se ne sviđa jer nas on želi dovesti do toga da sve više živimo iz čiste vjere.

K tomu, Prva poslanica Korinćanima pokazuje da karizme u prvoj Crkvi nisu imale samo dobre posljedice, nego su bile povod za nedaće jer su vjernici zlorabili darove kako bi se osobno profilirali te su stoga osobito željeli najupadljivije darove i zavidjeli su onima koji su ih imali.

Takozvani karizmatski pokret koji je nastao oko godine 1900. u protestantskom području, a koji je u međuvremenu zastupljen i u Katoličkoj Crkvi, sada tvrdi da iznovice oživljuje ove darove Duha Svetoga. To je krivo već u samom početku jer čovjek ne može sam odlučiti hoće li imati ove darove ili ne, nego ih Duh Sveti dijeli komu i kako on hoće (usp. 1 Kor 12,11). Ako bolje promotrimo, na karizmatskim okupljanjima ne nailazimo ni na što zbiljski nadnaravno. To su naprotiv određene tehnike kao poletne pjesme, pljeskanje, ekstatični pokreti itd., kojima se ljudi pokušavaju dovesti u ugođaj radosti i oduševljenja. To onda tumačiti kao radost koju daruje Duh Sveti, zbilja je besmisleno. Mnogi se također pokušavaju odviknuti upravljanja nad vlastitim govorom i mucati i tepati koješta, što se onda prikazuje kao „govor u jezicima“. Uopće se svaka pomisao koja sudioniku karizmatskog okupljanja prođe glavom brzopleto i nepromišljeno tumači kao nadahnuće Duha Svetoga. Posve općenito se može kazati da se pomoću psihičkih tehnika pokušava izazvati fenomene koji su slični mističnim fenomenima. No prava je mistika nešto posve drugo.

Karizmatici doduše tvrde da se u njihovim krugovima događaju čuda. Ni ova tvrdnja se ipak ne može održati nakon pomnog istraživanja. Navodna ozdravljenja koja se kod karizmatika događaju jesu naprotiv učinak sugestije. Svatko je već čitao o zadivljujućem blagotvornom učinku koji mogu imati prividni lijekovi, takozvani placebo. Zbog povezanosti tijela i duše

duševni utjecaj može imati osjetne učinke na tijelo. Zacijelo se sugestijom uništeni organ ne može za čas ponovno načiniti kao što je to posvjedočeno kod pravih čuda jer za to je potrebna Stvoriteljeva moć – ali simptomi jedne bolesti mogu se bitno poboljšati ili čak i nestati. Ako dakle nakon jedne Mise za ozdravljenje mnogi izjavljuju da su prestali njihovi bolovi ili se poboljšalo stanje oduzetosti, to uopće nije znak nadnaravnog uzroka. Nerijetko takvi pacijenti onda umru nekoliko tjedana kasnije od bolesti od koje su navodno izliječeni – oni dakle nisu izliječeni, samo su bili nestali simptomi bolesti.

François Reckinger o tome piše: „Pogled u literaturu od 1950. pokazuje da, koliko se god puta u spomenutim krugovima jasno utvrdilo organsko oboljenje, navodno je ozdravljenje bilo samo prolazno poboljšanje, a 'izliječeni' su nakon kratkog vremena ili umrli ili su isto onako bili bolesni kao prije." Djelomično i sami zagovornici karizmatske obnove priznaju da se ozdravljenja koja se kod njih događaju ne mogu usporediti s medicinski ispitanim i crkveno priznatim čudima.

Zacijelo kod katoličkih karizmatika ima vjernika koji su vjerni katoličkom nauku, koji se mnogo mole i uistinu žele voditi život s Bogom. Nažalost, na ovom putu nikada neće doći do dubljeg odnosa s Bogom jer put k Bogu vodi preko vjere, a ne preko osjećaja i emocija. „Bog je duh" (Iv 4,24), na osjećajnoj razini mu se stoga ne možemo približiti. Osim toga, vjernicima karizmaticima se čak savjetuje da žele karizme i ukazanja što jasno proturječi uputama velikih duhovnih učitelja kao jednoga Ivana od Križa ili jedne Terezije Avilske koji neprestance opominju da postoje velike obmane na ovom području i drže znakom oholosti i taštine željeti za sebe izvanredne darove.

Emocionalno oduševljenje uopće ne može biti postojano zbog čega karizmatski pokret kod mnogih bude poput vatre od slame. Kod drugih dovodi do jedne vrste dvostrukog života: u svojoj skupini izigravaju kršćane koji zrače radošću, a kod kuće imaju iste poteškoće kao i svi drugi koje pak ne smiju otkriti jer ako nisu uvijek radosni, to bi im se protumačilo kao nedostatak vjere. Istinska se vjera naprotiv mora potvrditi upravo u duhovnoj suhoći i pod teškim križevima kao što to možemo vidjeti po životu svih svetaca.

Strahopoštovanje i nedostatak strahopoštovanja

p. Franz Schmidberger
propovijed održana u Zagrebu, 12. srpnja 2015.

Jedan je od sedam darova Duha Svetoga strah, to znači **strahopoštovanje prema Bogu i božanskim stvarima**, strahopoštovanje prema Stvoritelju i njegovu djelu stvaranja. Koliko nam samo danas nedostaje Duh Sveti, Duh Isusa Krista, postaje na zastrašujući način bjelodano po nedostatku strahopoštovanja u našem vremenu.

1. Moderni, prosvijećeni čovjek ništa više ne zna o Božjoj uzvišenosti, veličanstvu i svetosti, a ni o apsolutnosti istine koja je jedno od Božjih imena. Za njega je Bog u najboljem slučaju partner, ili pak samo funkcija njegovih vlastitih potreba za blagostanjem. Bog je za njega čista ljubav, pos-ve se isključuje Njegova pravda. Klanjanje Bogu, ponizno podvrgavanje planovima Njegove Providnosti strani su mu. Ljudska prava, slo-bodna savjest, bezgranični ego-izam, stupaju na mjesto Božjih prava. Sveti Pavao u Drugoj poslanici Solunjanima (2,10) u svezi s nastupom Antikrista govori da ljudi nisu prihvatili ljubav prema istini koja bi ih trebala spasiti. Relativizam i vjerska ravnodušnost su poseban oblik nedostatka strahopoštovanja u našim danima.

Dođi, Duše Presveti, i ispuni nas duhom strahopoštovanja prema Onome čije veličanstvo hvale anđeli, klanjaju se Gospodstva, pred kim dršću vlasti!

2. Tko prema Bogu ne pokazuje strahopoštovanje koje mu općenito pripada, on ga ne pokazuje ni prema euharistijskom Gospodinu. S velikom boli promatramo protjerivanje Svetohraništa iz središta naših svetišta, s oltara u neki kut u crkvi, iza stupa, jer otajstveno prisutni Bogočovjek smeta „emancipiranom kršćaninu“. Ali gdje se Boga uklanja iz središta naših svetišta, on će uskoro morati napustiti i svoje središnje mjesto u kršćanskom životu. Primanje presvetog Otajstva u stanju smrtnoga grijeha strašno je svetogrđe i čovjeku ne služi na spasenje, nego na sud (1 Kor 11,29). Nedostatak strahopoštovanja izražen je u otrovnoj praksi primanja Pričesti na ruku. Moderni, liberalni čovjek ne želi više pasti na koljena pred svojim Bogom, on je emancipiran i ponosno se stavlja nasuprot svojemu Stvoritelju. Što se događa s česticama koje neprimijećeno padaju na pod, ili katkad čak i cijele hostije? Nakon smrti Ivana Pavla II. mogla se kupiti na dražbi hostija koje je posvećena na jednoj Misi pokojnog Prvosvećenika. Zar to nije neopisiv zločin?

Dođi, Duše Presveti, i ispuni nas dubokim strahopoštovanjem prema Euharistiji kao žrtvi, kao trajnoj stvarnosti i kao sakramentu zajedništva!

3. Nedostatak strahopoštovanja zavladao je duhom i srcem teologa u njihovom odnosu prema Svetom Pismu. Mjesta koja im se ne sviđaju, kao primjerice psalme proklinjanja, oni brišu ili ih iskrivljuju; izvješća o čudima u Novom zavjetu za njih su maštovita ukrašavanja jedne *možda* istinite jezgre. Oni jednostavno cenzuriraju Duha Svetoga tako što *oni* određuju što je On smio reći, a što nije. Modernim crkvenim ljudima ne pada teško dirnuti i u riječi Pretvorbe i lažno tvrditi da je Krist u dvorani Posljednje večere rekao da će se Njegova Krv proliti za sve ljude. Oni dakle našemu Gospodinu stavljaju lažne izjave u usta. Za njih je Sveto pismo samo ljudska riječ, Duh Sveti ni u kom slučaju nije njezin glavni pokretač. Potresan je primjer nijekanje većine čuda u knjizi kardinala Kaspera *Jesus der Christus*.

Dođi, Duše Presveti i ispuni ove teologe i nas same smislom za strahopoštovanje prema Tvojoj nepromjenjivoj i neprolaznoj riječi!

4. Naše crkve i svetišta već duže vrijeme više nisu mjesta pobožnosti, sabranosti i molitve. U najboljem slučaju su još atrakcija za loše odjevene turiste od kojih nitko više ne poklekne pred stvarno,

zbiljski i bitno prisutnim euharistijskim Bogom. Zar lakrdijaške pokladne Mise koje se ponavljaju svake godine u Njemačkoj nisu prava sablazan? K tome pridolaze i grozne „Mise za mlade“ s atmosferom kao u disku, s Colom i Čipsom. Nekoć je Isus uzeo bič i izgnao sve koji su prodavali i kupovali u Jeruzalemskom hramu govoreći: „Dom će se moj zvati Dom molitve, a vi od njega činite pećinu razbojničku.“

Dođi, Duše Presveti, i od naših crkava i svetišta, koja su postale razbojničkim pećinama, opet učini kuću molitve!

5. Naši preci su točno znali razlikovati između nedjelje i radnog dana jer su poznavali treću Božju zapovijed i odgovarajuću Crkvenu zapovijed sa svim njezinim posljedicama. Oni su se odmarali na Dan Gospodnji od rada tijekom tjedna, sudjelovali su u javnom crkvenom bogoštovlju, molili su i izgrađivali se u vjeri, provodili su ovaj posebni dan u krugu obitelji i vršili su djela milosrđa. U posvjetovnjačenom društvu ovo se razlikovanje posve izgubilo, a to počinje s odjećom: nedjeljno odijelo i nedjeljna haljina su u najboljem slučaju zamijenjene odjećom slobodnog vremena i neprikladnom sportskom odjećom, a normalno majicom kratkih rukava, trapericama i tenisicama. Seljaci obrađuju polja i skupljaju ljetinu radnim danom kao i nedjeljom. Kamioni sve više voze po cestama svih sedam dana u tjednu. Znaju li još naši današnji katolici što su to jaka vremena? Tako se nazivaju Došašće i Korizma, prvo kao priprava za proslavu rođenja, a drugo muke i Uskrsnuća Gospodnjega, priprava u tišini, molitvi i pokori gdje se nekada isključivala svaka svečana svadba i bilo kakva svjetovna zabava. Ali davno, davno je to bilo…

Dođi, Duše Presveti, i obnovi u nama duh za sveta Božja vremena, osobito za nedjelju kako bismo je opet svetkovali kao blagdan prisjećanja na Kristovo Uskrsnuće u miru, molitvi i djelima milosrđa i škropljenje na početku svečanog bogoslužja doživljavali kao prisjećanje na svoje krštenje!

6. Nedostatak strahopoštovanja sve je vidljiviji i prema Bogu posvećenim osobama, prema biskupima, svećenicima i redovnicima; a to je ponajprije njihova vlastita krivnja. Ili jesu li današnji svećenici i redovnici ispunjeni strahopoštovanjem prema svojem vlastitom pozivu? Nose li ponosno kao svjedoci Isusa Krista odgovarajuće odijelo, ponašaju li se kao Bogu

posvećene osobe, jesu li zbilja svjetlo svijeta ili pak bacaju sami sebe van u natjecanju za blagonaklonost svijeta i naklonost mladih koji ih zovu imenom i oslovljavaju s „ti“? „Vi ste sol zemlje. Ali ako sol obljutavi, čime će se ona osoliti? Nije više ni za što, nego da se baci van i da ljudi po njoj gaze.“ (Mt 5,13) Gdje nedostaje samopoštovanje, tu uskoro nestaje i poštovanje kod podređenih i u okružju.

Dođi, Duše Presveti, i ispuni Bogu posvećene osobe strahopoštovanjem prema njihovu pozivu i poslanju!

7. Strahopoštovanje prema roditeljima palo je nevjerojatno nisko. Još prije pedeset godina bilo je djece koja su svoje roditelje uljudno oslovljavala, a to nije bio dvorski ukras barokne kićenosti, nego izraz poštovanja prema onima koji sudjeluju u Božjem autoritetu. Danas djeca ne samo da svoje roditelje zovu imenom, nego protiv onih koji su im darovali život i time su nakon Boga njihovi najveći dobročinitelji na zemlji pokreću sudski postupak zbog zlostavljanja. Prva zapovijed i druga ploča Dekaloga nam osobito naglašavaju ovo strahopoštovanje: „Poštuj oca i majku da dugo živiš i dobro ti bude na zemlji.“ Na isti način je nestalo strahopoštovanja prema starijima i kršćanskoj životnoj mudrosti.

Dođi, Duše Presveti, i ulij u naše srce duh strahopoštovanja prema roditeljima, pretpostavljenima i starijima!

8. Nije bolja situacija ni s strahopoštovanjem prema crkvenoj i svjetovnoj vlasti. Mi svi znamo da nositelji jedne i druge nisu uvijek najdostojniji ljudi, mnogi su danas čak izričito pokvareni, zastupaju samo stranačke interese ili traže vlastitu slavu, debeli novčanik ili odgovarajuće utjecajno mjesto. Ali ipak ih moramo poštovati, ne zbog njihovog dostojanstva, nego jer sudjeluju u Božjem autoritetu: *„Omnis potestas a Deo – Nema vlasti doli od Boga“*, kaže sveti Pavao (Rim 13,1); i nastavlja: *„Stoga tko se suprotstavlja vlasti, Božjoj se odredbi protivi“*.

Dva nam primjera pomažu razumjeti ovo poštovanje prema nedostojnim nositeljima autoriteta, jedan iz svjetovnog, a drugi iz duhovnog područja.

a) Kada je Bog odbacio Šaula, prvog izraelskog kralja zbog njegove neposlušnosti i u skrovitosti izabrao Davida na njegovo mjesto, onda je Šaul počeo sa strašnim progonom kako bi ubio Davida.

Tijekom progona Šaul je sam dva puta pao Davidu u ruke koji ga je lako mogao ukloniti; no on je to sebi zabranio riječima: „Ne dao mi Bog da dignem ruku na pomazanika Gospodinova.” (1 Sam 26,11)

b) Isusovom smrću dokinut je Stari zavjet, utemeljen Novi i vječni savez u Njegovoj Krvi – razdiranje Hramske zavjese to je jasno pokazalo. Dakle, veliko svećenstvo se ugasilo, veliki svećenik kao takav nema više istinsku vlast. Pavla će jednog dana odvući pred Veliko vijeće da se opravda zbog svog djelovanja kao apostol Isusa Krista. Budući da se on počinje braniti, veliki svećenik Ananija naređuje da ga udare po ustima. Pavao se ljuti zbog toga i naziva ga zidom obijeljenim; oni koji su ondje stajali na to su mu rekli: „Zar velikog svećenika Božjega da pogrđuješ?“ Pavao odgovara: „Nisam znao, braćo, da je veliki svećenik. Ta pisano je: Glavara naroda svoga ne proklinji“ (Dj 23,5).

Dođi, Duše Presveti, ispuni pretpostavljene i podložnike svojom milošću da prvi časno, dostojno i mudro upravljaju, a posljednji slušaju u ljubavi i predanju.

9. Tko strahopoštovanje prema Bogu gazi nogama, kod njega ni strahopoštovanja prema čovjeku ne može biti visoko na cijeni. Tko posvećene Hostije daje da ih se gazi nogama, taj će i čovjeka i ljudski život gledati kao robu za bacanje. Što često govorimo, i ovdje ponavljamo: između Pričesti na ruku na jednoj strani i pobačaja i eutanazije na drugoj strani postoji povezanost: tko se ne klanja Stvoritelju, ne može ni stvorenom svijetu pristupati sa strahopoštovanjem; tko prezire Boga, uskoro će omalovažavati i čovjeka.

Dođi, Duše Presveti, i pouči nas strahopoštovanju prema čovjeku koji je stvoren na sliku Božju i koji je u Krštenju čak postao njegovom slikom!

10. Na koncu je strahopoštovanje prema stvorenom svijetu kao djelu Božjem posve nestalo zbog materijalizma i funkcionalizma. Zemlja se ne obrađuje, ne njeguje, ne kultivira, nego se izrabljuje. Umjetna oplodnja, genetska manipulacija, istraživanje matičnih stanica i kloniranje su grješno i zločinačko djelovanje, posve suprotstavljeno Božjem poretku, gdje se čovjek postavlja na Božje mjesto; i još više, sadašnji napori „znanstvenika“ idu za tim da se iz križanja čovjeka i različitih životinjskih vrsta uzgoje kimere.

I ljudskom tijelu dolikuje strahopoštovanje, osobito kada ga nastanjuje ili ga je nastanjivala krštena duša: čak se i tijelo koje počiva u lijesu nosi u crkvu, škropi vodom i kadi da ga se pa ga se kao pšenično zrno spusti u zemlju. Kremiranje koje se sve više širi jest brutalno djelo uništavanja i nespojivo je s kršćanskom slikom čovjeka; k tome, ono stoji u vezi s nijekanjem tjelesnog uskrsnuća.

Strahopoštovanje se izriče i u odjeći koja pokriva tijelo, a ne smije ga razgolićivati. Besramna odjeća kao i izjednačavanje razlika između spolova suprotstavljeni su dostojanstvu i skromnosti žene. To ne stoji u suglasju s nazorima Čovjeka Boli s Golgote i Njegove prečiste Majke, nego štoviše dolazi od mancipacije i feminizma.

Dođi, Duše Presveti, i pouči nas u strahopoštovanju prema Božjem djelu u kojemu je svako stvorenje dobro, a sveukupnost stvorenja u njihovoj međusobnoj harmoniji i zakonitom svrstavanju bila jako dobra, ali je ljudskim nepoštivanjem teško narušena!

Navedimo četiri zaključka našeg promišljanja:

1. Kršćanska je kultura u bitnome strahopoštovanje u podložnosti i nadređenosti, naredbama radi dobra podložnika, poslušnosti poradi Boga. Živi Božji Duh mora nas vratiti ovoj kulturi koja zrači plemenitost, dostojanstvo i ljepotu.

2. Spoznati Boga, služiti mu u strahopoštovanju, u bitnome je kršćansko ispunjenje života. Stoga se ona koja je Prijestolje mudrosti naziva majkom lijepe ljubavi i *straha Božjega*, *spoznaje* i svete nade. (Sir 24,18). Prema tome, između spoznaje Boga i strahopoštovanja postoji bitna povezanost. Stoga bi prenošenje vjere trebala biti goruća želja naših biskupa.

3. U psalmu 110 koji svake nedjelje molimo ili pjevamo na Večernjoj stoji: *Initium sapientiae timor Domini*. Početak sve mudrosti strah je Gospodnji. Budući da smo izgubili strah Gospodnji, ovo je pokršćansko društvo tako ludo i nerazumno.

4. Na koncu, strahopoštovanje je jedan od sedam darova Duha Svetoga za koji svaki dan valja usrdno moliti i vapiti.

Dođi, Duše Presveti, Ti Duše istine, ljubavi i strahopoštovanja, obnovi srca ljudska, obnovi lice zemlje!

Kraj pokoncilskog proljeća

p. Matthias Gaudron

Nadbiskup Utrechta i predsjednik Nizozemske biskupske konferencije, kardinal Willem Eijk, u svojem je pastirskom pismu za prošlu Korizmu najavio da će morati zatvoriti otprilike 1000 katoličkih crkava. To je otprilike dvije trećine svih nizozemskih crkava. Prema izvješću Radio Vatikana, nizozemski katolici se moraju naviknuti na „budućnost bez crkava“.

A Nizozemska je još u pedesetim godinama bila živa i snažna katolička zemlja. 90% katolika u ono je vrijeme pribivalo nedjeljnoj Misi i bilo je toliko zvanja da je malena zemlja mogla odaslati mnoštvo misionara. Danas još samo 5% vjernika ide na nedjeljnu svetu Misu – premalo da bi se održao normalan župni život.

Razlog za to nije teško pronaći. Nizozemska Crkva se nakon II. vatikanskog sabora pokazala osobito naprednom pa je u „poslušnosti koja je trčala pred rudo“, bez prethodnih uputa još radikalnije provela pokoncilske reforme nego što su to željeli umjereni modernisti u Rimu. Poznat je postao takozvani „Holandski katekizam“ čiji je njemački i engleski prijevod uskoro objavljen (kao i hrvatski, op. prev.) povjerenstvo koja nije osporilo „neobične prednosti“ antropološkog (koji argumentira polazeći od čovjeka) načina prikazivanja Katekizma, ali je sastavilo niz napomena koje su se morale dodati Katekizmu. U samom se Katekizmu pak ništa nije promijenilo.

Oduševljenje ovim Katekizmom sastojalo se, dakako, samo u tome da se vjeru i vjerske obveze više

i koji je, primjerice, postavljao u pitanje postojanje anđelā i zloduha, zamagljivao istine istočnog grijeha i Kristove žrtve te relativizirao autoritet i nezabludivost vrhovnog Učiteljstva. Papa Pavao VI. osjećao se prinuđenim odlučno intervenirati pa je imenovao kardinalsko nije moralo doživljavati tako ozbiljno. Sada vjernici nisu revnije i radosnije išli u crkvu nego prije, nego se više nisu morali uzrujavati ako nisu išli. No sada je nizozemska Crkva gotovo uništena, ali to nipošto nije problem samo Nizozemske. I na njemačkom govor-

nom području uskoro će se urušiti vanjska struktura Crkve, a ni u drugim dijelovima svijeta situacija ne izgleda drukčije.

Da razvod-njena vjera koja se nakon Koncila gotovo svagdje propovijeda ne može proizvesti ljubav prema Bogu, vidi se i po jednoj drugoj vijesti koja se nedavno pojavila. Prema jednoj studiji o dušobrižništvu, samo je još 58% njemačkih svećenika navelo da svaki dan moli, a više od pola (54%) ide najviše jedanput godišnje na ispovijed. Da tako mlak kler ne može pokrenuti duhovnu obnovu, pa ni posljednje vjernike sačuvati u vjeri, zapravo je samo po sebi razumljivo.

Čovjek bi pomislio da će kod crkvenih vlasti barem sada, kada se loši plodovi Koncila i njegovih reformi ne mogu više previdjeti, otpočeti promjena načina razmišljanja. Od toga se nažalost ne može puno zamijetiti. I dalje se tradicionalne redovničke zajednice i svećenici samo toleriraju umjesto da ih se odlučno i snažno podrži – čak i kada se uzdržavaju od bilo kakve kritike Koncila i nove Mise. Augsburški biskup je, primjerice, nedavno oltarni prostor hodočasničke crkve u Wigratzbadu dao tako renovirati da Bratstvo sv. Petra ovu crkvu više ne može upotrebljavati za veće svečane obrede kao primjerice ređenja pa mora tražiti druge crkve. Također i tragedija u slučaju Franjevaca Bezgrješne pokazuje da se radije prihvaća uništenje redovničke zajednice koja je za razliku od svih ostalih redova imala još zvanja i rasla, nego da se prihvati „pretkoncilska“ pobožnost i ljubav prema staroj liturgiji.

Ponekad se pitam nije li to nešto slično grijehu protiv Duha Svetoga? O Duhu Svetome se u pokoncilskoj Crkvi mnogo govori i on mora ispaštati za mnoge prekide Tradicije. Na koncu je ipak odveć lako vlastite ideje proglasiti poticajima Duha Svetoga ako čovjek ne pazi na razlikovanje duhova. No, jesmo li zbilja spremni slušati Duha Svetoga? Zar crkvene dogme nisu njegovo djelo? Zar tradicionalna liturgija i crkvena stega nisu nastale pod njegovim utjecajem? Krist govori o „grijehu protiv Duha Svetoga“ u svezi s prigovorom farizejā da on izgoni đavle po Beelzebulu (usp. Mt 12,24). Bilo je bjelodano da je Krist izgonio đavle i liječio bolesne. Farizeji to nisu mogli zanijekati. Ali radije su pripisivali njegova čudesa đavlu, nego da priznaju njihovo božansko porijeklo. Čini se da je to grijeh protiv Duha Svetoga: boriti se protiv djela koja je očito učinio Bog i čak

tvrditi da je učinjeno protiv Boga kako se oni sami ne bi morali obratiti.

Mislim da to možemo primijeniti na borbu između katolika vjernih tradiciji i njihovih modernističkih protivnika. Vjernici Tradicije sačuvali su katoličku vjeru i trude se živjeti po katoličkom moralu. U njihovim redovima nalaze se obitelji koje žive vjeru kao i zvanja tako da se ne moraju bojati da će sutra izumrijeti ili da će biti bez svećenika. To su očito plodovi djelovanja Duha Svetoga. „Moderni“ katolici su naprotiv često u pravilu ponosni da ne prihvaćaju sva učenja Crkve i da u svom životu preziru katolički moral. Oni su prije protestanti nego katolici. Kod njih su crkve i bogoslovije prazne, kler je beznadno prestar, a mladeži gotovo nikako nema. Usprkos tome još uvijek tvrde da predstavljaju istinsku budućnost Crkve dok sve što ima okus po „pretkoncilskome“ oni žestoko odbijaju, ismijavaju i gaze. Zar to nisu obilježja zlog duha koji mrzi sve katoličko? Ako se pak sve što je očito katoličko proglašava lošim, a ono što Katoličku Crkvu gura u propast proglašava dobrim, onda nismo daleko od grijeha farizejā koji su Kristovo djelovanje proglasili demonskim, a svoj su vlastiti stav pak držali božanskom revnošću. U svakom slučaju, to je znak da modernistički i liberalni katolici zaslužuju prijekor svetog Stjepana: „Vi se uvijek opirete Duhu Svetomu“ (Dj 7,51).

Sveti Josipe,
zaštitniče
hrvatske domovine,
moli za nas!

SADRŽAJ:

Predgovor 2
Intervju s mons. Bernardom Fellayom 4
Što čini kralj koji je napadnut u svome kraljevstvu? 8
Službeno priopćenje Generalne kuće FSSPX-a 14
Biskup Athanasius Schneider brani FSSPX. 15
Strahopoštovanje i nedostatak strahopoštovanja 20
Kraj pokoncilskog proljeća 26

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi, i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici:

http://christusrexhrvatska.blogspot.com

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

M. Carre: Memoari jednog antiapostola	70 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	20 kn
DVD – Dokumentarni film o nadbiskupu Lefebvreu (na njemačkom, engleskom, francuskom, talijanskom jeziku)	90 kn

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

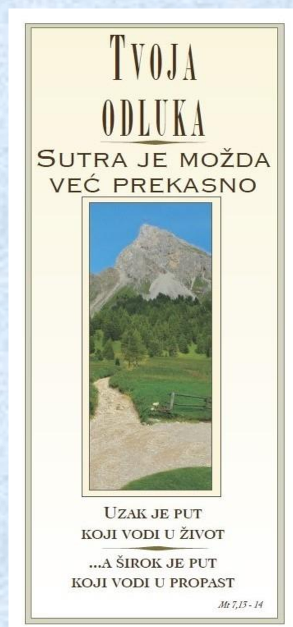

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima (20 kn)

Kratak kritički pregled Novog reda Mise (15 kn)

Knjižica *´Je li Isus Krist Sin Božji´*

Letak *´Tvoja odluka´*

Pozivamo vas na
SVETU MISU
PO TRADICIONALNOM RIMSKOM OBREDU

koju će služiti
mons. Bernard Fellay,
GENERALNI POGLAVAR
SVEĆENIČKOG BRATSTVA
SV. PIJA X.

Zagreb, Češki narodni dom, Šubićeva 20
Petak, 2. listopada u 17.30 h